

Kamille en Korenbloem

Hoofdstuk 1 “het eerste jaar”

Curiosity killed the cat...

Ik begin bij Mozes uit de bijbel, die ik pas op mijn 30e of zo ben gaan lezen. Ik wilde God beter leren kennen en net zo geïnspireerd raken als Mozes. Helaas kreeg hij een opdracht die hij niet kon volbrengen, door zijn domme ego of wat dan ook. Hij werd er zwaar voor gestraft.

Mozes, die zich misschien net als ik ook vragen stelde. Vragen als waarom wordt het Joodse volk zo onderdrukt? Waarschijnlijk heeft zijn moeder of zijn zus hem indertijd wel op de hoogte gesteld van zijn afkomst. Wat een schok, wat een vragen zal hij gehad hebben. Wel edelmoedig dat hij zich druk maakte om het lot van zijn volk.

Arme Mozes, die met al die jammerende Joden 40 jaar door de woestijn moest zeulen, die van pure frustratie met een stok op een rots slaat, waar God behoorlijk aanstoot aanneemt. Dat was waarschijnlijk precies de les die Mozes moest leren, op God vertrouwen en niet de touwtjes in eigen handen nemen, hmm klinkt bekend.

Aldoende zei ik tijdens mijn vele gesprekken met God dat ,mocht hij het in zijn hoofd krijgen om mij op te roepen voor een opdracht, ik net als Jona, heel snel de andere kant op vlucht, zo niet hartelijk en beleefd de opdracht afsla, er zijn vast wel hartstochtelijke idioten die er voor in de rij staan. Ik niet!

En dus kreeg ik een opdracht.... (niet zo zwaar als die van Mozes, maar ik werd met een man opgescheept die volgens mij erger is dan alle mekkerende Joden in de woestijn bij elkaar, hoor!)

Heden, ongeveer 4 jaar geleden.

Uit paniek heb ik in mei gesolliciteerd. Ik zat al een tijdje thuis met een zware burn out. Mijn jongste dochter moest waarschijnlijk met de trein naar speciaal onderwijs (omdat de leraar de uitslag van de citotoets bewust had veranderd??) en dat zag ik als bezorgde moeder helemaal niet zitten (haar met de trein laten gaan) dus ik bedacht dat als ik op een school in de buurt ging

werken ze met me mee kon rijden. Smart thinking!
Ik word meteen aangenomen en moest mijn
bewijs van goed gedrag inleveren, dat moet een
leraar namelijk. Ik dacht de administratie nog wel
te kunnen vinden, maar ik raak in de war, twijfel.

-Kan ik u helpen?

Daar staat hij, een man, lang, slank, fluwelen
ogen, zwart pak, wit shirt. Hij ziet er jong uit en ik
denk dat hij een leraar economie moet zijn. Er is
nog iets. Er roert iets in mijn hersens, maar ik krijg
er geen grip op. Iets in mijn ziel springt op, is blij,
waarom?

-Ja, ik zoek administratie, maar ik ben verdwaald,
(suffe lach.)

In een beleefde iets militaire gebaar wijst hij naar
het kantoor.

Ik geeft mijn bewijs af en loopt weer naar mijn
auto. Daar staat hij in de gang met een man te
praten. Hij lacht naar me. Ik lach terug.

Mijn dochter mag gelukkig naar een reguliere
school in de buurt, wat ze op de fiets afkan. En
dus zit ik met een baan...

Na de zomervakantie ga ik beginnen aan mijn baan. Het is tijdelijk, tot januari.

Daar heb je de ecoman weer. Hij geeft iedereen een hand, mij ook, is weer in een net pak. Ik denk dat hij dan een conciërge moet zijn?

Alle nieuwe docenten komen bijeen met de directie erbij. We zitten in een u vorm. Hij komt langs met thee.

-En ben jij de thee langsbreng man? vraag ik. De persoon naast mij lacht. Nee, ik ben teamleader van het vwo en jij zit in mijn team.

Oh, ik had net mijn naam op zo'n suf papiertje geschreven en dan weet hij precies hoe en wat. Goed voorbereid...

Tijdens het verschrikkelijke voorstel rondje, oh wat heb ik daar een hekel aan, ik ben namelijk hoog sensitief en weet niet al wat meer, gluur ik wat naar hem.

En naar zijn schoenen. Homo denk ik (sorry)

Hij is een charmant erg verzorgd type, praat ook heel fluweelachtig. Best grappig dat mensen het altijd over uiterlijk hebben als ze iemand leuk vinden. Ze hebben het nooit over de stem. Stel je

eens een bloedmooie man of vrouw voor met een stem als een schelle kip? Ik knap daar wel op af. Mijn teamleader heeft een mooie fluwelen stem, melodieus, kan er uren naar luisteren.

Ik begin het schooljaar en heb het druk. Ik kom hem vaak op de gang tegen. Hoe hij heet? Mark, en hij is net teamleader dus nog wat onzeker. Hij moet mij beoordelen en andere zakelijke dingen regelen, oftewel hij is mijn aanspreekpunt voor lopende zaken.

Als ik wel eens op zijn kantoortje ben voor ditjes en datjes dan houdt hij me meestal aan de praat. Op zijn verjaardag midden december loop ik langs zijn kantoor. Ik geef verderop in de gang les, dus elke dag dat ik werk loop ik langs zijn kantoor. Ik feliciteer hem en wil weer weg gaan. Hij loopt snel langs zijn bureau, gaat tegenover me staan en vraagt hoe het me bevalt tot nu toe.

Ik vertel kort dat het druk is maar wel leuk en als ik weer aanstalten maak om weg te gaan vraagt hij of ik in de vakantie nog weg ga. (gespreksonderwerp nummer een bij leraren)

Hij vertelt enthousiast dat hij gaat skiën met zijn vader en dat mensen wel eens afvragen wat hun relatie nu precies is. Ik bedenk dat hij dus niet op zijn vader lijkt en vraag me af of hij nu een hint wil geven dat hij homo is? We praten verder over allerlei vakanties en reizen.

Hij zegt steeds we, ik vraag wie “we” zijn? Zijn vriendin, oeps, dus geen homo, proest. Nou moet ik tot mijn verdediging zeggen dat er meer collega’s waren die dat dachten. Hij is dus niet zo open over zijn privé leven. Het is een gezellig ontspannen gesprek en later bedenk ik dat ik zo met hem op vakantie zou kunnen, want hij voelt heel vertrouwd.

Wat later in die week moet ik weer wat regelen bij hem. Hij vraagt of ik Timo ken, die zit bij hem op de studie en werkt op de school waar ik ook gewerkt heb. Ja ik ken Timo, ik vond hem aardig en vertel dat ik gehoord heb dat hij nu ook teamleader is.

-Goh je ogen sprankelen helemaal als je het over hem hebt, zegt Mark.

Vreemde opmerking....

Mijn contract wordt verlengd in januari en ik mag blijven, hoera!

Tijdens het Nieuwjaars ontbijt staat hij ineens “toevallig” bij het groepje waarmee ik praat. Ik zoen mijn collega's uit de sectie, maar Mark geef ik een hand. Hij kijkt teleurgesteld en ik “voel” dat hij gehoopt had dat ik hem ook zou zoenen. Hij ploft naast me neer en we praten over wekkers (zo'n Philips ding), trouwen en zijn broer, die effe snel getrouwd is. Mark heeft geen behoefte om te trouwen.

Op een dag in Januari als de sneeuw 5 centimeter dik op de grond ligt, geef ik les aan een vwo klas. Ze hebben allemaal laptopjes en werken aan een opdracht. Buiten zie ik al wat akelige leerlingen uit mijn Vwo3 klas. Ze peperen een klasgenootje in met sneeuw en oh wat een lol hebben ze, maar het meisje niet. Ik tik op het raam, en kijk even boos naar ze, hopen dat ze de boodschap begrijpen. Peper elkaar maar lekker in, loop het liefst een lekker verkoudheidje op zodat ik de komende week lekker rust in die klas heb.

Dan beginnen ze sneeuwballen tegen de ramen te gooien. De ramen staan op een kier, want met dertig hijgende en zwoegende leerlingen heb je wel wat frisse lucht nodig. Zoef een sneeuwbal door het kiertje van het raam en beng tegen een laptop. Natuurlijk van zo'n lief timide meisje die niets gewend is en nu erbarmelijk huilt!

Er ontstaat een gigantische woede in me, tegen die jongens, tegen het gooien van sneeuwballen. De bel gaat en ik been het lokaal uit, op weg naar Mark, degene die verantwoordelijk is voor dit Vwo tuig.

Ik sis, stoom, ontplof bijna en doe woedend mijn relaas aan Mark over het gebeuren. Mark zet zijn ernstig/serieuze gezicht op en brabbelt iets van ik ga erachter aan.

Ik hoor hem nauwelijks want woede stroomt door mijn aderen. Ik been vervolgens naar mijn volgende les, jawel van de sneeuwbal gooiers. Ik sta furieus buiten adem de daders uit te foeteren, dat ze zoiets zo'n lief onschuldig meisje durven aandoen. De daders kijken beteuterd, en dan staat Mark in de klas. Hij wil de daders even spreken en neemt ze mee. Later komen ze weer

terug, en er is opgewonden gemompel, want als de laptop stuk is mogen zij het betalen. Net goed! Ik ben weer tot rust gekomen, en Mark kijkt even naar mij ter goedkeuring. Ik lach en hij lacht ook en loopt weer weg.

Het ultieme trigger moment, maar dat wist ik toen niet. Als je met mensen uit je vorig leven te maken krijgt word je voortdurend getriggerd. Herinneringen lijken zich ineens aan te dienen.

Nu heb ik al flarden van een leven ten tijde van Jezus gehad, ik weet dat ik bij zijn kruisiging was, en dat ik een relatie had, die verboden was? Met een romeinse legionair of zo. Tja niet helemaal duidelijk.

En ik geloofde niet in reïncarnatie, maar als je je hele jeugd al helderziend bent en er komt elk jaar weer een “gave” bij en daar kom je dan ook achter, zoals voelen wat een ander voelt, weten wat een ander denkt en andermans gidsen (he Lex!) die tegen je blèren, dan geef je de strijd op. De strijd van het denken, help ik ben schizo, gek, te fantasievol, traumatisch etc.

Nee, het zijn geen stemmen die complot theorieën uitdenken. Ze geven advies, uitleg

(soms ongevraagd) en zijn altijd liefdevol. Dus nee, ik hoef niet mijn lieve achterbuurvrouw te molesteren omdat ze een vijandige alien is. Fijn!

En zo gaat de tijd door, en op een dag zit ik weer eens in zijn kantoor, waarvoor kan ik me niet meer herinneren, en ik vraag hem naar zijn ring. Het is een gouden ring met een zwarte edelsteen erin, en ik heb een zwak voor edelstenen.

-Goh, is dat onyx? Vraag ik.

-Ik weet niet, maar kijk, als ik de ring af doe kan je door de steen heen kijken.

-Wauw wat bijzonder.

Hij doet zijn ring af en geeft hem aan mij. Zijn vingers raken mijn hand aan als hij de ring er voorzichtig inlegt.

-Ik heb hem niet schoongemaakt hoor, hij is wel een beetje vies.

-Oh dat geeft niet hoor, zeg ik.

Ik houd zijn ring tegen het licht en zie dat ik er inderdaad doorheen kan kijken. Het lijkt op groen-bruinachtig glas. Heel bijzonder.

-Ik heb hem van mijn opa geërfd.

-Goh, bijzonder hoor, en je weet niet wat voor edelsteen het is. Wat nou als de steen stukgaat, dan kan je hem niet laten repareren, zeg ik.

-Ja ik heb al eens bij een juwelier gevraagd maar die wist het niet.

Ik geef hem de ring terug, heel voorzichtig, maar zijn vingers raken toch mijn hand aan. Waarschijnlijk deed ik dat onbewust, want sindsdien heb ik gemerkt dat ik zo meer informatie krijg over vroegere levens of over de mensen die ik aanraak.

Later in de week krijg ik zomaar beelden door. Er staat een vrouw bij een fotolijstje (Marks' opa). Daarop staat een man met een hoornen bril. Hij is niet zo oud. Het lijkt een foto uit de jaren 60-70.. De man lijkt totaal niet op Mark en ik "weet" dat hij niet zo oud geworden is 67 of zo? Verder krijg ik door dat Mark hem nog heel graag wat had willen vragen, maar daar niet de kans voor kreeg.

Weer een nieuwe gave, dit had ik nog niet meegemaakt. Voortaan van ringen afblijven.

Dan komt de opdracht!

Op een saaie middag in mei tijdens zo'n saaie vergadering waar Mark de leiding heeft, zegt een gids (dat was Lex, zijn gids) dat ik Mark een boodschap moet doorgeven: je hebt een briljant idee, maar je kan er niet bij want je luistert teveel naar anderen.

Nou ammehoela dat ik dat dus mooi niet ga doen, hij ziet gekke Gerritje al aankomen. Die man blijft erin. Dat ik ietsjepietsje meer gaven heb dan de gemiddelde mens okay, maar ik twijfel met een gezonde dosis aan mijn innerlijke stemmetjes

En passant krijg ik die week ook te horen dat Mark en ik elkaar van een vorig leven kennen en dat we verbonden zijn vanwege een niet nagekomen belofte en dat niet goed is.(oh, kreun)! Mijn geest gaat op de loop met mij. Heb ik iets beloofd aan hem? Toch niet dat ik voor zijn 30 achterblijvende kinderen zou zorgen? Wat kan ik nu beloofd hebben waardoor we nu verbonden zijn? En het is niet goed ook. Volgens mij beloven mensen elkaar wel duizend dingen die ze niet nakomen. We gebruiken van die truttig onhandige woordjes als altijd en nooit. Maar ja, altijd en nooit kan je natuurlijk niet waarmaken, als je pijpje uit

gaat. Ik vermoed dat het een belofte is die we nu makkelijk zouden kunnen nakomen. Wat heeft het voor zin om nu voor zijn 30 bloedjes van kinderen te zorgen?

Gelukkig is het bijna zomervakantie en blijft het erbij.

Dromen:

Mijn terugkerende droom is dat ik ergens ben, realiseer dat ik de trein moet halen, weinig tijd heb en dan begint mijn omgeving te veranderen en verdwaal ik hopeloos. Frustrerend, echt.

Dus toen ik had besloten om niet de boodschap door te geven kreeg ik weer verdwaal dromen en toen ik dacht nou misschien toch maar wel doen kreeg ik een droom dat ik naar het station moest en daar halleluja aankwam! Dit vatte ik op als een teken.

Hoofdstuk 2 “het tweede jaar”

Eind september. Het is het einde van de middag. Mijn lokaal zit in de gang van Marks kantoortje en ik ben al een paar keer langsgelopen om te kijken of hij er was en belangrijker of hij alleen was.

-Ik doe het niet, ja toch wel.

Ik heb een miljoen redenen om het niet te doen en 1 om het wel te doen. Ik heb een knoop in mijn buik, maar ergens diep van binnen weet ik dat ik deze boodschap moet doorgeven.

Ik loop met luid bonzend hart zijn kantoor in. Woem, woem.

-Ik moet je spreken!

Ik plof op de stoel tegenover zijn bureau neer. Mijn hart gaat zo tekeer. Ik voel al mijn bloed door mijn aderen stromen. Goed , verstand op nul en go for it!

Hij zet onmiddellijk zijn ernstige gezicht op, krijgen managers daar ook een training in?

-Mark, je gids heeft me een boodschap gegeven die ik aan jou moet doorgeven, maar dat vind ik wel heeel moeilijk.

Geen knippen van zijn ogen wijst erop dat ik iets raars gezegd heb, dus ik stoom door.

-Je hebt een briljant idee maar je kan er niet bij want je luistert teveel naar anderen.

Zo dat is eruit, ik wil al opstaan en weggaan.

Mark kijkt met grote ogen naar me, en zegt niks. Dan kijkt hij weg en zegt dat hij erg onder de indruk is omdat het precies is waar hij mee worstelde.

-Heeft de gids ook gezegd naar wie ik teveel luister?, vraagt hij.

-Nee.

Hij is danig onder de indruk. Hij begint een heel relaas over nep paranormale gasten die vage dingen zeggen.

-Maar wat jij zegt is heel concreet, zegt hij

Oh wat heb ik een hekel aan dat woordje, echt zo'n managers termpje van nu.

Hij gaat verder over Derek Ogilvie waar zijn moeder heen was geweest, allemaal nep, en er was een programma waarin hij werd ontmanteld, wauw. Hij is totaal niet spiritueel, gelooft niet in God en is bijzonder nuchter en pragmatisch, vertelt hij. Maar ja, wat ik vertel is wel bijzonder!

Nu hij zo onder de indruk van me is, vraag ik hem meteen maar naar de indrukken die ik van zijn opa kreeg, en alles klopte, behalve dat hij niet echt iets specifiek aan hem wilde vragen.

Ik benadruk hoe moeilijk ik het vond en ben nu opgelucht.

-Ik dacht dat je een leerling geslagen had, je keek zo ernstig, zegt hij

-Oh zie je me daarvoor aan?

-Nee, natuurlijk niet, ik wist niet wat ik moest denken.

-Nou je hebt dus een gids en die zit links van je.

-Okay, stop maar, nu wordt het eng!

Ik benadruk dat het niet de bedoeling is dat hij dit overal gaat rondbazuinen en hij belooft dat.

Opgelucht ga ik naar huis, het heeft best wel indruk op me gemaakt. Ik heb er nooit bij stilgestaan dat hij had kunnen zeggen dat hij totaal niet wist waar ik het over had, maar hij reageerde goed en geloofde kennelijk ook in me en wat ik zei.

En dat voor een man die zei niks met spiritualiteit te hebben en behoorlijk sceptisch is, maar hij reageerde best wel enthousiast en

geïnteresseerd, terwijl ik bang was dat hij me zou uitlachen.

Ik heb weer een droom. Het gaat over Mark. Ik loop net de trap op en hij loopt daar met zijn stoeltje, maar grijpt ineens naar zijn hoofd en stort neer. Ik denk dat hij last van zijn rug heeft, hij is behoorlijk lang namelijk. Hij gaat op zijn stoel zitten en ik ben bezorgd, hij heeft veel pijn. Hij zegt dat hij hoofdpijn heeft, het klopt tussen zijn ogen ,vanwege vergaderingen met doelstellingen die niet haalbaar zijn. Dan komt er een collega langs die hem een vraag stelt, en hij reageert er normaal op, net alsof zijn hoofdpijn weg is.

Dan lopen we naar zijn kantoor en ik sta tegenover hem. Ik voel zijn hart kloppen, woem, woem. Dan kust hij me, ik sta er beweeg loos bij. De kus is niet echt bijzonder, ik lijk wel een robot die wat registreert, geen gevoel. Dan zegt hij dat ik hem moet kussen omdat ik meer moet onderzoeken. Dus ik kus hem en zijn gehemelte voelt aan als de oppervlakte van een schelp, heel kalkachtig. Einde droom.

Ik droom nooit erotisch getinte dromen dus dit is een symbolische droom, weet ik.

-Je moet hem vertellen over jullie verbondenheid, hoor ik telkens weer.

Alweer een moeten! Ik kreeg nooit moeten. Ik krijg veel door over mensen maar ik ben altijd vrij om ermee te doen wat ik wil. (niks dus)

-En je moet hem ook de droom vertellen en uitleggen.

Bother! Maar goed, Mark is vriendelijk en het was wel gezellig dus ik waag het er maar op. Over een droom met kussen nadenken doe ik maar niet. Hij begrijpt het wel, hoop ik...

Mail aan Mark: Heb jij in je overvolle schema misschien nog ergens een half uurtje voor mij?. P,s het gaat niet over schoolzaken dus als je daarin geen zin hebt of tijd is het ook goed.

Zo ontsnappingspoging 1. Hij heeft vast geen zin in persoonlijk gezwam.

Maar nee, ik krijg 10 minuten later terug:

Ik ben vanmiddag op school, weet niet of jij dan op school bent, maar als dat wel zo is ben je meer dan welkom!

Nou, nou, meer dan welkom. Dat klinkt uitnodigend! En dus ga ik op weg voor de tweede keer..

Mark zit achter zijn computer te werken. Hij kijkt op en lacht naar me. Ik plof neer op de stoel dicht bij mij.

-Ik heb gedroomd over ons, zeg ik.

Zo ben ik ,stort die emmer maar leeg, direct to the point.

Hij kijkt geïnteresseerd. Ik vertel maar even dat het een symbolische droom is, geen letterlijke.

Hij knikt van ja, alsof ik al jaren met symbolische dromen bij hem kom.

-Ik wilde het eigenlijk niet vertellen maar je gids zei dat ik je dan de kans ontnem om zelf een mening te vormen, dus...mompel ik.

-Ben ik vrij om hiermee te doen wat ik wil?, vraagt hij.

-Tuurlijk, zeg ik. (Ik heb geen idee waarom ik ineens dingen aan Mark moet vertellen.)

Dus ik vertel de droom, Hij luistert intens en kijkt me afwisselend indringend aan en dan weer niet. Hij verblijft of verbloost niet bij het kusgedeelte en luistert serieus.

Dan gooi ik ook maar in de groep dat we elkaar in een vorig leven gekend hebben en dat we verbonden zijn vanwege een niet nagekomen belofte van een van ons, wat weet ik niet.

Hij vraagt zich af welke belofte hij niet nagekomen is, en ik zeg dat ik juist dacht dat ik een belofte niet nagekomen was.

-Dus dan geloof je wel in reïncarnatie!, zeg ik, als je denkt dat jij degene was die de belofte niet nagekomen is..

-Wat is er dan na de dood? ,vraagt hij.

-Nou meerdere levens dus.

-En wie bepaalt wanneer het genoeg is?

-Geen idee?

-Misschien als je het zelf genoeg vindt, zegt hij.

-En waar kennen we elkaar dan van? vraagt hij.

-Dat wil ik je nu niet vertellen, eerst ga ik de droom uitleggen.

Dan leg ik hem uit dat zijn spraak, zijn uiten verkalkt is, zijn hart chakra ruimte wil, en dat zijn

derde oog hem parten speelt, oftewel dicht zit. Niet echt lekker voor hem.

-Misschien moet je wat spiritueler worden, zeg ik.

-Het klopt wel, ik ben meer met ratio bezig dan met gevoel. Dat heeft hij tijdens zijn studie ook al eens gehoord.

Hij vertelt dat hij veel vrienden heeft, maar oppervlakkig, zijn diepgang haalt hij thuis.

-Maar hoe weet je dat je mij kent?, vraagt hij weer.

-Ik herkende je toen ik je voor de eerste keer zag (klein leugentje maar het staat wel goed toch?)

-Volgens mij kruist ons pad ook maar voor een korte tijd, zeg ik.

Wat zeg ik nou weer? Soms lijkt het alsof ik mezelf hoor praten en ik niet weet waarom ik het zeg. Zo nu ook. Kennelijk gaat een van ons tweeën weg, en ik mocht net blijven. Het gaat om Mark dus, denk ik.

-Hoe bedoel je? Je bedoelt als ik niet meer bij jou ben?, vraagt hij.

-Ja, ik weet niet of je ambities hebt?, vraag ik.

-Nee, ik heb het hier naar mijn zin.

Hij haalt zijn schouders op en kijkt me aan.

-Ik weet wel waarom ik iemand stom vind, maar niet waarom ik iemand leuk vind, stom he, zegt hij.

-Ik geloof wel in aantrekkingskracht door geuren, en hij snuift diep in en haalt zijn hand door zijn haar.

-Nou dat komt omdat we buddies van de past zijn, de klik en herkenning die we samen hebben. Maar je zit kennelijk niet in balans, zo met de hoofdpijn van mijn droom.

-Ja dat klopt. Weet je dat ik tegen niemand verteld heb van de boodschap, zegt hij, zelfs niet tegen mijn vriendin.

Ik vertel hem van mijn gaven, helderziend, horend, voelend, wetend, ik ben heel helder, net een ster.

Hij vindt het nogal wat.

Ik laat hem rechtop zitten en leg zijn handen op zijn buik, en vertel hem dat hij als hij zich erop concentreert zijn idee kan voelen.

Ik neem weer wat afstand.

-Ik dacht dat je anders zou reageren. Dat je het beleefd zou aanhoren en me dan afwimpelen met een "oh is het al zo laat, tijd voor koffie, zegt ik

-Inderdaad, tijd voor koffie, lacht hij en hij loopt naar de kantine.

-Vorige keer leek je er meer moeite mee te hebben, zegt hij, terwijl we de trap aflopen.

-Misschien omdat je geïnteresseerd reageert en niet afkeurend, zeg ik.

-Weet je dat van dat weten, zien en voelen dat heb ik allemaal niet, nou ja voelen wel.

Tja , daar moet ik het dan mee doen.

-Je moet het verhaal vertellen! zegt de voorzienigheid weer.

Intussen heb ik een stukje van leven 1 aan herinneringen bijeen verzameld. Het lastige van herinneringen is dat het beelden zijn die ik binnen krijg en dat wordt aangevuld met “weten” van informatie die erbij hoort. Informatie die vanuit mij komt, en dus gekleurd is door persoonlijk grief, leed en geluk.

Afgaande op de informatie wordt het een uitdagend gesprek met Mark, kreun.. maar goed hij heeft gezegd dat als hij anders tegen me gaat doen ik hem een klap mag geven.

Na twee weken piekeren durf ik het eindelijk aan, heb Mark ingelicht en zit bij hem op zijn kantoor.

-Mark je weet dat mijn belevingswereld anders is dan de jouwe.

-Hmhm, beaamt hij.

Goed dan, ik haal diep adem en begin te vertellen.

Jeruzalem ongeveer 30 NC.

Ze loopt de heuvel op. Haar grote voorbeeld gaat zo spreken. Ze snapt de boodschap helemaal, daar komt ze niet voor. Ze wil hem beschermen. Beschermen tegen de mens, de lastige mens, de koppige mens. De mens die het maar niet wil begrijpen. Ze ziet hem als haar jongere broer. Ze is dol op hem en ze wil niet dat de mens hem pijn doet, hem kwetst. Ja, ze weet van het lijden plan, maar dat doet haar niet zoveel. Ze weet waar hij vandaan komt en waar hij naar toe gaat en welke belangrijke taak hij krijgt: koning van de doden, want Vader is al koning van de levenden. God zal zijn belofte nakomen en hij gaat dat volbrengen.

Zonder gekwetst te worden als het aan haar ligt.
Bemoeial.

Is er ooit een grassprietje omgevallen zonder dat
God het wist?

Ze loopt door de mensenmassa en vind een
plekje naast een groep mannen. Ze heeft gezien
dat de mannen eten meegenomen hebben, en dat
komt mooi uit want ze heeft ook honger. Zo lastig
een rammelende maag. Je wordt er maar
chagrijnig van en gaat er domme dingen van
doen.

Ook lastig is dat ze mooi is. Mooi figuur, mooi
gezicht, blond haar, blauwe ogen, best wel apart
in die streek. Mannen zien haar als een prostitué,
want ze is alleen en mooi en dus is de conclusie
snel getrokken.

Gelukkig is er een man uit het groepje die haar
een stuk fruit geeft. De rest gluurt naar haar, maar
knikt vriendelijk.

Dan ziet ze hem. Lang, slank, romeins uiterlijk. Hij
zit 5 meter van haar vandaan. Hij zit vreemd
gehurkt. In zijn uppie. Staart naar haar. Haar
eerste gedachte is dat hij denkt dat ze voor geld

wel wat lol met hem wil, ze ziet de bewondering op zijn gezicht.

Gewoon negeren. Moeilijk. Wat ook vreemd is, is dat hij met zijn gezicht naar haar toe gedraaid is en niet naar haar grote idool/"broertje", die intussen aan het spreken is. Niemand kan Hem hier verstaan, maar mensen roepen de boodschap naar elkaar door.

Niet te negeren, en dus kijkt ze een paar keer snel zijn kant uit en merkt dat hij maar blijft staren. Ze twijfelt, opstaan en weggaan. Maar haar missie is te luisteren of de mens Hem wel goed begrijpt en zo nodig zijn boodschap te verduidelijken.

Ze kijkt snel naar hem. Hij kijkt terug. Hij heeft fluwelen ogen, anders dan haar "broertje".

O nee, hij komt op haar af en gaat naast haar "hurken". Beleefd zijn vraag over seks aanhoren, afpoederen en een ander plekje zoeken. Jammer, ze had gehoopt nog wat eten van de vriendelijke man te krijgen, rot honger!

"ik begrijp de boodschap niet, jij wel?" zegt hij.

Haar verbazing kon niet groter zijn, Dit zag ze niet aankomen. Honderd vragen bestoken haar. Wie

is hij? (Ze kan aan zijn kleding etc. zien dat hij een huisslaaf is, waarschijnlijk van een romeinse familie, gezien de kleding). Waarom is hij hier alleen? De mens gaat altijd in groepjes naar haar “broertje”. Waarom, ja ook belangrijk, stelt hij niet zijn vraag aan de groep mannen???

Misschien omdat ze alleen is, net als hij?

Fluwelen ogen kijken haar verbaasd aan. Versta je me wel?, vraagt hij.

Ja, zegt ze, alleen ...(nee geen goed idee te zeggen dat ze dacht dat hij dacht dat ze een hoer was).

En enthousiast steekt ze van wal om hem alles uit te leggen over de goede boodschap, al was het maar om niet te hoeven nadenken over zijn fluwelen ogen, zijn charmante lach, ernstige blik, zwarte haar, en vooral de leegte in zijn ogen, de pijn, en tja wat?

Hij luistert aandachtig terwijl hij te dicht bij haar zit, ze voelt de energie tussen hen, ze voelt veel andere dingen, de warmte van zijn huid, de adem die strijkt over haar wang terwijl hij luistert.

Ze blijft maar praten tot ze zich bewust wordt van haar slapende been en een gênant rammelende

buik. Ze merkt ook dat de mens opgestaan is en aanstalten maakt om terug te keren, vol van nieuwe verhalen.

En nu? Ze heeft zoveel vragen, wie is hij, waarom voelt ze zijn leegte, kan hij gered worden?

Wie ben je eigenlijk, waarom ben je hier alleen, waar kom je vandaan?, flapt ze eruit.

Hij lacht. Fluwelen ogen.

Wat een vragen, zegt hij. Woon jij ergens? Ik bedoel, we kunnen naar mijn huis gaan, wat eten en drinken, en dan praten we verder als je het goed vindt.

-Mijn naam is Emeleth, zegt ze.

Zie ik er zo duidelijk als een zwervster? baalt ze. Wel lief dat hij me meevraagt. Ergens begrijpt ze, weet ze gewoon dat de vraag over seks en hoeveel niet zal komen. Dat ze hem kan vertrouwen (suffe kip)

Het wordt al donker en haar "broertje" met gevolg is al weg. Ze hoort de insecten, krekels, ruikt de tijm en het zurige wat de mens altijd bij zich draagt.

Hij redt zich wel voor even, denkt ze. Het gaat goed, het lijden hoeft nog niet te beginnen, en

deze zeer interessante man met zijn droeve fluwelen ogen, misschien kan hij een soort van zij-missie worden. Hij heeft haar tenslotte benaderd voor uitleg en zij weet er alles van, uit eerste hand..

Ze herinnert nog de eerste keer dat ze Hem ontmoette.

..Een weiland. Een houten hek erom heen. Het weiland is verlaten. Het schemert. Stilte, zelfs geen zuchtje wind om de rust te verstoren. Het is zo vredig. Hier, naast Hem.

Zoveel vragen had ze. Nuttige vragen, zinloze vragen, ze weet het niet meer. Haar gedachten tuimelden over elkaar heen van de vragen, haar hersens verkrampden, adrelaine stroomde door haar heen.

Ze liep op Hem af. Ging naast Hem tegen het hekje leunen. Hij keek niet op, maar ze voelde dat hij wist dat ze naast hem was.

Rust, vrede, haar hoofd werd loom leeg. Ze zat hier, lekker naast Hem op een hekje geleund, en er waren geen vragen meer. Gewoon zitten. De vragen waren onbelangrijk. Ze wist de antwoorden wel, in haar hart, in haar ziel.

Gewoon zitten, staren naar de natuur, met Hem naast haar...

Haar “broertje” reist weer verder, heeft Jeruzalem verlaten. Ze laat hem gaan. Te opgeslokt in deze interessante man. ze wil alles van hem weten, ze wil hem alles leren, uitleggen, vertellen. Het is aangenaam bij hem te zijn.

Hij heeft haar mee naar zijn huis genomen. Een replica van een romeinse villa. Het is niet zijn huis. Marcus, zo heet hij, is huisslaaf. Hij is hoofd van de huishouding, zorgt ervoor dat alles op rolletjes loopt. Hij is nog erg jong voor zo’n functie, maar de man des huizes heeft hem opgeleid en hem deze functie gegeven omdat hij zo schrander en integer is.

Dat heeft hem ook naar de heuvel gelokt. Naar de spirituele leider die een goede boodschap verkondigt. Hij had wat geruchten gehoord van de andere huisslaven en zodoende.

Marcus vroeg zich af wat het voor nut had om zo integer te zijn? Hij begreep niet waarom hij geen

kwaad kon doen terwijl iedereen om hem heen zo slecht was.

De andere slaven hadden een hekel aan hem. Ze probeerden hem te verleiden om geld of spullen te verduisteren, om hun eigenaren een loer te draaien. Hij liet zich daarmee niet in. De vrijen keken op hem neer. Hij voelde dat hij bij beide werelden niet hoorde. Hij voelde zich eenzaam, en hij vroeg zich dus af wat het nut ervan was, van het leven, van zijn best doen, van altijd maar voor het goede kiezen. Wat leverde het hem op?

Op een avond liggen Emeleth en Marcus op het dak, kijkend naar de sterren. Het is warm. Hij friemelt met zijn hand door haar haar. Ze liggen tegen elkaar aan. Het is goed zo.

Dan begint Marcus te vertellen, zomaar uit zichzelf, ze heeft nergens om gevraagd.

Toen hij jong was, hij weet niet meer hoe oud, is hij ontvoert en meegenomen naar een slaven markt in Rome. Zijn eigenaar had hem gekocht en omdat hij iets in hem zag had hij Marcus alles geleerd wat nodig was om major domus te worden.

Hij deed zijn werk vol overgave en zijn eigenaar was zeer tevreden. Hij zag Marcus zelfs als een soort zoon. De familie verhuisde naar Jeruzalem en Marcus ging mee. Op een gegeven moment is zijn eigenaar overleden en toen begon de ellende. De vrouw des huizes had wel een oogje op Marcus en sommeert hem om “zondige dingen” te doen met haar. Hij gruwte ervan maar gehoorzaamt toch, het komt niet eens bij hem op om ongehoorzaam te zijn. Hij heeft zo’n hekel aan zichzelf, aan haar. Hij haat zichzelf erom, want het voelt niet goed, speciaal niet als zijn lichaam hem keer op keer verraadt. En dus stort hij zich op zijn werk om niet na te hoeven denken.

Hij fluistert, heeft het er moeilijk mee. De slavinnen in het huishouden lachen hem uit, proberen hem te versieren, maar hij kan niet, negeert ze. Ze vinden hem geen man, wat ziet de eigenares in hem?

Bij Emeleth voelt hij zich op zijn gemak, voelt hij zich niet eenzaam. Hij kan bij haar zichzelf zijn. Ze is duidelijk in haar uitleg, kan met haar lachen en huilen, ze geeft hem hoop, dat alles, zijn leven niet voor niks is .

Zo gaat de tijd voorbij tot Jezus weer in de stad komt. Emeleth heeft hem alles verteld over zijn lijden en hoop, en ze is enthousiast om Hem weer terug te zien.

Emeleth staat erop om naar de kruisiging te gaan. Marcus staat links van haar. Jezus is net gekruisigd. Het is een hels lawaai, iedereen schreeuwt, huilt. Marcus wacht op de engelen uit de hemel, misschien krijgt hij zelfs een glimp van God te zien. Hij hoopt dat God hen zegent, dat hij samen met Emeleth een mooi leven krijgt. Hij voelt zich een met Emeleth.

Marcus kijkt met afgrijzen naar het tafereel. Hij haat de menigte, wil het liefst met Emeleth weggaan. Emeleth staart naar het kruis, een traan glijdt over haar wang. Ze is duidelijk aangedaan. Marcus vindt het naar als Emeleth lijdt. Ze is zijn leven ,zijn vreugde.

Heden, op Marks kantoor:

Weer met kloppend hart verhaal vertel ik het verhaal, hij is slaaf, ik zwerfster, niet echt glorieus,

maar goed. Bij het stuk aangekomen over de kruisiging vraag ik of ik zijn hand mag vasthouden. Ik wrijf met mijn duim over zijn muis. Verdorie ik moet huilen, waar komen die tranen nu vandaan? Ik voel zo veel verdriet bij het stukje van de kruisiging.

-Ze waren zo wreed en ze maakten zoveel lawaai, grien ik.

-Euh, mag ik je hand loslaten. Als mensen voorbij lopen krijgen we vragen en moet ik verantwoording afleggen, zegt Mark.

Ik laat snel zijn hand los. Ik zag hem al langs me heen kijken en vermoed dat er een collega langs zijn kantoortje liep, en ja je kan naar binnen kijken.

Ik denk dat hij het misschien ook wel gênant vindt worden zo dat geklets over Jezus tegen een overtuigd atheïst. En dan ook nog zijn hand vasthouden, wat mankeert me. Ik denk dat ik even behoefte had aan wat steun, maar dapper vervolg ik weer mijn verhaal.

Jeruzalem, 30 NC

Na de kruisiging vertelt ze Marcus dat ze naar de opstanding wil. Hij kijkt vreemd uit zijn ogen. Op de dag van de opstanding vertelt ze hem dat ze er eindelijk is achter gekomen waar hij ligt en dat ze er snel heen wil. Marcus kijkt haar duister aan en zegt dat hij niet wil dat ze gaat. Het is gevaarlijk, wat als haar iets overkomt. Ze jagen op de volgers van die profeet. Hij kan niet zonder haar leven, wil niet zonder haar leven, hij is niks zonder haar. Hij heeft eindelijk iemand gevonden waar hij “thuisgekomen” is, dat gaat ze hem niet afnemen om die dode nep profeet te bezoeken.

Ze is zwaar beledigd door zijn woorden. Is hij gek geworden? Ze heeft zichzelf beloofd om erbij te zijn als hij opstaat, een groot feest wordt het.

-Hoe kan je daar nog in geloven, de man is dood!, schreeuwt hij.

Zo heeft ze Marcus nog nooit meegemaakt en zegt dat ze gaat.

Hij grijpt haar bij haar arm en sleurt haar naar de kelder. Hij gooit haar in een ruimte en sluit die af met een grote steen. Ze zit in het pikkedonker. Ze

wordt helemaal gek. Zwart overal, gedachten die haar overvallen. Nu kan ze haar belofte niet nakomen aan haar “broertje”! Nu gaat ze misschien hier in het zwart dood, in zonde, omdat ze er niet bij kon zijn, omdat Marcus zichzelf misschien wel wat gaat aandoen. Ze hoorde zich niet te bemoeien met de mens. Ze zou alleen een oogje in het zeil houden. Straks begaat een mens een vreselijke zonde vanwege haar, dat vergeeft men haar nooit. Ze raakt helemaal in paniek. Hoe lang zit ze hier al, ze heeft geen benul van tijd. Ze weet alleen dat Marcus zichzelf niets mag aandoen. Ze wil die zonde niet op haar geweten hebben, een ziel die gered kon worden..

Waar heeft ze zich toch mee ingelaten, waarom heeft ze gedacht dat ze hem wel kon redden, bekeren, weer een geredde ziel.

Ze schreeuwt de longen uit haar lijf, ze wordt gek van angst....

Heden

-Dat was het, meer weet ik niet. Ik hoop niet dat je nu denkt dat ik wat verzin, vraag ik.

Mark veert op. Hij was helemaal opgegaan in het verhaal en kijkt verbaasd bij dit abrupte einde.

-Nee, zegt Mark, ik heb niet het idee dat dit zomaar een verhaal is. Het zegt me alleen niks, ik heb er niks mee, maar als je meer weet dan ben je altijd welkom!

Terwijl hij tegen me praat kijkt hij me diep in de ogen aan. Ik vind dat meestal ongemakkelijk, maar het lijkt wel alsof ik vastgeplakt zit aan zijn ogen. Ik staar dus diep terug.

-Best wel ironisch dat je toen zo graag bij me wilde zijn en me nu niet herkent, brabbel ik..

Stilte...

-Hoe weet je dat ik het ben?, vraagt hij

-Ik heb je herkend weet je nog wel? antwoord ik.

We praten nog wat over mijn gave en dat hij dat niet heeft en over zijn leerthema, dat hij wat spiritueler moet worden. Ik zeg dat mijn thema geduld en vertrouwen is, maar dat ik beiden niet heb.

-Nou ik heb veel te verwerken en mee te nemen, zegt hij en staat op.

Ik snap het, het is weer genoeg geweest.